

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/110/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113222919
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7113222919.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Moniky Géciovej, PhD. a JUDr. Andreja Šalatu v spore žalobkyne W. W., G.. XX.XX.XXXX, R. XXX, L., právne zast. JUDr. Ondrejom Lučivjanským, advokátom, Košice, Vodárenská 2, proti žalovanej Nemocnica s poliklinikou sv. Barbory Rožňava, a. s., Rožňava, Špitálska 1, IČO: 36 597 341, právne zast. JUDr. Máriom Keletim, advokátom, Hnúšťa, Hlavná 36, o náhradu škody na zdraví vo výške 9 660,- eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti uzneseniu 12C/18/2014-361 z 11.1.2019 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

M e n í tak, že žalobkyňa a žalovaná nie sú povinné zaplatiť trovy štátu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) uznesením rozhodol, že I. žalobkyňa je povinná nahradiť trovy štátu v rozsahu 50 %, vo výške 492,09 eur, na účet tunajšieho súdu, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a II. žalovaná je povinná nahradiť trovy štátu v rozsahu 50 %, vo výške 492,09 eur, na účet tunajšieho súdu, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení uznesenia uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou domáhala, že vo veci rozhodol rozsudkom sp.zn. 12C/18/2014-294 z 21.11.2016 tak, že žalobu zamietol, priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a v časti III. rozsudku odkázal na to, že o náhrade trov štátu bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím, že odvolací súd rozsudkom sp.zn. 5Co/100/2018-338 z 16.10.2018 potvrdil rozsudok a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Konštatoval, že uznesením sp.zn. 12C/18/2014-236 z 4.6.2015 nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie urológia, V. M. Z. G., O.. a súčasne uložil žalovanej zložiť preddavok na znalecké dokazovanie vo výške 250,- eur, ktorý do rozhodnutia súdu nebol zaplatený. Súd povolil znalcovi pribrať si do znaleckého dokazovania ako konzultanta znalca z odboru gynekológie, čomu zodpovedala aj odmena znalca. Súdny znalec podal znalecký posudok č. 2/2015 z 30.12.2015 spolu s vyčíslením. Súd uznesením sp.zn. 12C/18/2014-267 z 2.2.2016, právoplatným 5.3.2016, priznal uvedenému znalcovi tarifnú odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 984,18 eur, a to preddavkovo z finančných prostriedkov štátu, pretože žalobkyňa spĺňala predpoklady pre osobné oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku zo zákona. Uvedená suma 984,18 eur tvorí trovy štátu, ktoré je potrebné nahradiť. Uviedol, že znalecké dokazovanie bolo nariadené súdom za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a keďže súčasná právna úprava Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) neupravuje náhradu trov štátu, za použitia princípu podľa čl. 4 CSP posúdil vec podľa ustanovenia, ktoré svojím obsahom a účelom sa javí byť najbližšie posudzovanej veci. V danom prípade je to § 255 CSP o náhrade trov konania, kde sa posudzuje náhrada trov v zmysle pomeru úspechu vo veci a nakoľko v konaní bola úspešná žalovaná, povinnosť náhrady trov štátu by svedčila žalobkyni. Citoval § 257 CSP dôvodiac, že uvedené ustanovenie predstavuje určitú odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods.1 CSP). Nepriznanie náhrady trov prichádza do úvahy v prípade, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP zákon vyžaduje vždy kumulatívne spojenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného

zreteľa sú zásadným dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania, pričom použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na subjekt, ktorému by podľa úspechu v konaní patrila náhrada trov. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. V zmysle ustálenej súdnej praxe (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa. § 257 CSP neslúži na zmierňovanie, alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami. Použitie uvedeného ustanovenia neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Konštatoval, že k dôvodom hodným osobitného zreteľa súd prihliadne v záujme vylúčenia neprimeranej tvrdosti, ale aj s poukazom na povahu a okolnosti sporu, osobné pomery strany sporu. Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody na zdraví, kde nebolo možné bez odborného posúdenia zistiť dôvodnosť/nedôvodnosť nároku, preto súd nariadil znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctva, kde súdom ustanovený znalec posudzoval, či operačné zákroky, ktoré boli vykonávané u žalobkyne mohli viesť k trvalému poškodeniu zdravia, pričom sa prelínalo znalecké dokazovanie v dvoch odvetviach, a to v odvetví urológie a gynekológie. Bolo nevyhnutné posúdiť nielen správnosť postupu pred a po vykonaní operačných zákrokov, ale aj vzájomnú súvislosť vo vzťahu k následku. Podľa názoru súdu napriek neúspechu žalobkyne v konaní, bolo by neprimerane tvrdé a nespravodlivé, pokiaľ by súd uložil povinnosť náhrady trov štátu žalobkyňi, ktorá nemala úspech v konaní, pričom nemohla predpokladať presné výsledky znaleckého dokazovania. Z týchto dôvodov použil moderačné právo s poukazom na § 257 CSP tak, že napriek úspechu žalovanej v konaní, uložil povinnosť nahradiť trovy v rovnakom pomere, po 50 % obom stranám sporu, vo výške 492,09 €.

3. Uznesenie napadla v zákonnej lehote žalobkyňa z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP dôvodiac, že s ním nesúhlasí, nakoľko jeho vydaniu predchádzalo nesprávne právne posúdenie veci. S poukazom na skutočnosť, že predmetom konania je náhrada škody na zdraví, bola v súlade s § 4 ods.2 písm. i) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov oslobodená od povinnosti platiť súdne poplatky. Domnieva sa, že aj napriek neúspechu v spore je potrebné prihliadnuť na nespornosť relevantných okolností, ktoré ju viedli k uplatneniu jej nároku na súde. Rovnako je podľa jej tvrdení nevyhnutné zohľadniť skutočnosť, že samotný zákon o súdnych poplatkoch priznáva žalobcom v spore o náhradu škody na zdraví určitú výhodu práve z titulu predmetu sporu, ktorým je tak citlivá záležitosť, akou je práve náhrada škody na zdraví. V závere apelovala na svoju životnú situáciu a súčasné osobné, majetkové a zárobokové pomery, ktoré jej neumožňujú náhradu trov štátu, nakoľko je invalidnou dôchodkyňou a držiteľkou preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. V súčasnosti je nezamestnaná, pričom v evidencii uchádzačov o zamestnanie je vedená od 26.9.2018 a jej jediným mesačným príjmom je invalidný dôchodok, ktorého výška činí sumu 142,70 € mesačne. Je toho názoru, že uvedené skutočnosti možno považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné prihliadať pri rozhodovaní o trovách a ktoré sú relevantnými dôvodmi pre uplatnenie § 257 CSP. Navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie a zaviazal žalovanú nahradiť trovy štátu v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie tiež žalovaná, v ktorom poukázala na rozpor napadnutého výroku s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie vo veci sp. zn. 12C/18/2014 z 21.11.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/110/2018 z 16.10.2018, v ktorých bola žaloba zamietnutá a žalovanej bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %, preto považuje výrok o povinnosti hradiť trovy štátu v rozpore s takýmto výrokom. Naviac, v obidvoch uvedených rozhodnutiach bola žalobkyňa zaviazaná hradiť trovy konania v zmysle § 255 CSP, teda v pomere k úspechu veci a zároveň bolo konštatované, že nebol daný dôvod, aby súdy ohľadne trov konania postupovali podľa § 257 CSP. Uviedla, že ak nebol daný dôvod pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 257 CSP, nemôže byť daný ani pri rozhodovaní o trovách štátu. Poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 153/2018 z 18.7.2018, v ktorom sa uvádza, že ak má súd v úmysle použiť moderačné právo, alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila a to k zámeru, aj dôkazom, a nie je možné, aby sa to strana dozvedela až z rozhodnutia. S poukazom na uvedené, pred vydaním napadnutého rozhodnutia jej zo strany súdu nebolo umožnené vyjadriť sa k dôvodom, ako aj k samotnému zámeru použiť pri rozhodovaní o náhrade trov štátu moderačné právo, z ktorého dôvodu až v odvolaní uvádza dôvody, pre ktoré využitie moderačného práva nie je dôvodné a prípustné. Základom žaloby bolo uplatnenie bolestného v počte 100 bodov a

najmä sťaženia spoločenského uplatnenia v počte 500 bodov za položku 316c zákona č. 437/2004 Z. z., ako ťažkú poruchu močenia. Z vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že takto uplatnený nárok bol od začiatku nedôvodný a nezmyselný. Znalec u žalobkyne nielenže nezistil ťažkú poruchu močenia, ale nezistil žiadnu poruchu močenia a žalobkyňa si už pri podávaní žaloby musela byť vedomá nedôvodnosti a nezmyselnosti takejto žaloby. Znalecké dokazovanie bolo nariadené len z dôvodov, že na nezmyselnosti podaného návrhu trvala, avšak osobne si musela byť vedomá, že takúto poruchu nemá diagnostikovanú, nie je súčasťou jej zdravotnej dokumentácie a nie je na ňu liečená. Z tohto pohľadu závery znaleckého posudku boli nevyhnutné pre súd, avšak nie pre žalobkyňu, ktorá o nezmyselnosti podanej žaloby musela vedieť už pri jej podaní. Dôvody uvedené v odôvodnení uznesenia považuje za neexistujúce a bolo by nespravodlivé, aby žalovaná znášala akékoľvek trovy v konaní, ktoré bolo začaté a iniciované len z dôvodu nepreukázaných a neexistujúcich dôvodov. Navrhuje, aby odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobkyňi uloží nahradiť trovy štátu v rozsahu 100 %.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalobkyňa ani žalovaná nie sú povinné zaplatiť trovy štátu.

6. Žalobkyňa aj žalovaná uplatnili odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

7. Súd síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil a na daný skutkový stav, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

8. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal z toho, že rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako aj vo výroku o trovách konania nadobudol právoplatnosť 7.12.2018. Konanie ako také, bolo začaté podaním žaloby 12.8.2013 ešte za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.6.2016 (ďalej len O. s. p.), pričom súd prvej inštancie vo veci rozhodoval už za účinnosti nového procesného predpisu, Civilného sporového poriadku. Podľa obsahu spisu bolo v priebehu konania nariadené znalecké dokazovanie na preukázanie tvrdení strán sporu a uznesením z 2.2.2016 právoplatným 5.3.2016 bolo príslušnému znalcovi právoplatne priznané znalečné v sume 984,18 eura, ktoré bolo vyplatené z rozpočtových prostriedkov súdu. S ohľadom na závery znaleckého posudku, ktoré nesvedčali v prospech žalobkyne, žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolací súd rozsudkom 5Co/100/2018 zo 16.10.2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, teda stotožnil sa aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o náhrade trov žalobkyňou. Rovnako je nutné konštatovať, že výrok III., ktorým súd v rozhodnutí vo veci samej upravil vedenie konania a rozhodol, že o náhrade trov štátu bude rozhodnuté osobitným uznesením, nebol v odvolacom konaní preskúmaný, lebo voči nemu nebolo podané odvolanie, ktoré ale ani nie je prípustné. Následne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej súd uznesením z 11.1.2019 vydal odvolaním napadnuté uznesenie, ktorý rozhodol tak ako je to citované v bode 1 tohto rozhodnutia.

9. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10. Podľa § 225 ods.1 CSP ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

11.Podľa § 225 ods.2 CSP doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom, na ktorý sa primerane použijú ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhovie návrhu strany na doplnenie rozsudku, návrh zamietne.

12. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že ak súd napriek § 262 ods.1 o trovách konania v rozhodnutí vo veci samej nerozhodne, môže o nich v zmysle § 225 ods.1 rozhodnúť dopĺňacím rozsudkom, a to na návrh účastníka podaný do pätnástich dní od doručenia rozsudku, alebo môže rozsudok doplniť aj bez návrhu, no len do doby, kým nenadobudne rozhodnutie právoplatnosť. Je teda vylúčené, aby súd dopĺňal rozsudok z vlastnej iniciatívy až po jeho právoplatnosti a to aj napriek výroku, ktorým si toto rozhodnutie určil formou uznesenia.

13.Rovnako je potrebné podotknúť, že štátu trovy vznikli za účinnosti O. s. p., preto aj súd mal o nich rozhodovať podľa tohto predpisu, keďže nový CSP neupravuje tento inštitút.

14.Ustanovenia §§ 137 až 151a O. s. p. určujú pravidlá nielen pre rozhodovanie o trovách konania účastníkov, ale aj pre rozhodovanie o trovách, ktoré platil štát. Povinnosť súdu rozhodnúť o trovách konania sa preto týka nielen trov konania účastníkov, ale aj trov štátu. V rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, je preto súd povinný rozhodnúť aj o trovách štátu, ak nerozhodol, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Ak o týchto trovách opomenie rozhodnúť, môže o nich bez návrhu rozhodnúť dopĺňacím rozhodnutím, ale len kým rozhodnutie vo veci samej, resp. rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nenadobudne právoplatnosť.

15.V preskúmvanej veci súd v rozhodnutí vo veci samej nerozhodol o trovách štátu a ani nerozhodol, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (aj keby tak rozhodol, lehota uplynula 7.1.2019). Následne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej z vlastnej iniciatívy uznesením z 11.1.2019 rozhodol o trovách štátu uložením povinnosti stranám sporu zaplatiť ich. Odvolací súd považoval takéto rozhodnutie za nesprávne a preto ho zmenil tak, že žiadna strana nie je povinná nahradiť štátu jeho trovy.

16.Odvolací súd vychádzal pri tomto rozhodnutí z rozhodovacej praxe všeobecných súdov a hlavne z rozhodnutia NS SR 6 MCdo 15/2013 z 18.6.2015, v ktorom vyslovil právnu vetu, podľa ktorej povinnosť rozhodnúť o trovách konania sa týka nie len účastníkov ale aj trov štátu. V rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, je preto súd povinný rozhodnúť aj o trovách štátu, ak nerozhodol, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Ak o týchto trovách opomenie rozhodnúť, môže o nich bez návrhu rozhodnúť dopĺňacím rozhodnutím, ale len kým rozhodnutie vo veci samej nenadobudne právoplatnosť. Pokiaľ súd o nich nerozhodol do právoplatnosti rozsudku je vylúčené, aby o nich rozhodol neskôr osobitným uznesením.

17.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19.Žiadna zo strán sporu nebola v odvolacom konaní úspešná, preto im odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

20.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.